

Nr 280.

Allmän ransoneringslag;

given Stockholms slott den 26 maj 1954.

Vi GUSTAF ADOLF, med Guds nåde, Sveriges, Götes oc Vendes Konung, göra veterligt: att Vi, med riksdagen¹, funni gott förordna som följer.

Inledande bestämmelser.

1 §.

Kommer riket i krig, skola bestämmelserna i 2—5 §§ trada i tillämpning. Då kriget upphört, förordnar Konungen senast före avslutandet av den riks dagssession, som börjar näst efter krigets slut, att bestämmelserna ick vidare skola tillämpas; dock att vad nu sagts ej skall gälla, i den mån bestämmelserna alltjämt skola äga tillämpning på grund av förordnande enli andra eller tredje stycket.

¹ Prop. 1954: 20; L²U 19; Rskr 186.

Vid krigsfara, vari riket befinner sig, äger Konungen förordna, att nämnda tämmelser skola tillämpas. Sådant förordnande skall, vid äventyr att det eljest förfaller, inom en månad underställas riksdagen för dess prövning av frågan, huruvida förordnandet skall bestå. Blir förordnandet icke inom två månader från det underställningen skett av riksdagen gillat, är detsamma förfallet. Upphör krigsfaran, varder senast före nästkommande riksdags-sessions avslutande meddelat förordnande av Konungen upphävt.

Har till följd av krig, vari riket befunnit sig, eller krig mellan främmande makter eller annan utom riket inträffad utomordentlig händelse uppkommit knapphet eller betydande fara för knapphet inom riket på förnödenhet, som erfordras för krigsbruk eller för ekonomisk försvarsberedskap eller som eljest är av vikt för befolkningen eller produktionen, äger Konungen med riksdagens samtycke förordna, att vad i 2—5 §§ stadgas, helt eller delvis, skall under viss tid, högst ett år varje gång, äga tillämpning.

Föreskrift enligt 2 § första stycket, 3 § andra stycket, 4 eller 5 § må dock, därest den grundas på förordnande enligt tredje stycket i denna paragraf, meddelas allenast i fråga om förnödenhet, beträffande vilken knapphet eller betydande fara för knapphet uppstått till följd av händelse som där angives.

Vid meddelande och tillämpning av föreskrift enligt 2—5 §§ skall tillses, att den vars rätt därav beröres icke lider större förfång än av omständigheterna föranledes.

Under tid, då bestämmelse i 2—5 §§ äger tillämpning, skola även däremot svarande stadganden i 6—46 §§ tillämpas.

Om reglering av handel m. m.

2 §.

För att möjliggöra en av förhållandena påkallad hushållning med förnödenhet, som erfordras för krigsbruk eller för ekonomisk försvarsberedskap eller som eljest är av vikt för befolkningen eller produktionen, äger Konungen föreskriva

1) att sådan förnödenhet under viss tid icke må saluhållas, utbjudas mot vederlag, överlätas eller förvärvas;

2) att sådan förnödenhet må saluhållas, utbjudas mot vederlag, överlätas eller förvärvas allenast i den ordning och på de villkor, som föreskrivas av Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer; eller

3) att sådan förnödenhet må användas allenast för de ändamål, på de villkor och med de begränsningar, som föreskrivas av Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer.

Föreskrift som nu sagts må meddelas även beträffande annan förnödenhet, om så erfordras för att reglering, som genomförts med stöd av bestämmelserna i första stycket, skall kunna tillfredställande kontrolleras.

Har föreskrift jämlikt första stycket 1) eller 2) meddelats rörande överlåtelse av viss förnödenhet, skall, där ej Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer annorlunda förordnar, vad sålunda stadgats äga motsvarande tillämpning med avseende å näringsidkares uttag av förnödenheten ur sin rörelse.

3 §.

I den mån så finnes oundgängligen erforderligt för att ernå en tillfredställande kontroll av reglering, som genomförts med stöd av 2 §, äger Konungen föreskriva, att rätt att frambringa, tillverka, bereda eller använda eller att yrkesmässigt köpa eller sälja viss förnödenhet skall tillkomma endast

1) den som, efter prövning av myndighet som Konungen bestämmer, äg för yrket nödig erfarenhet och gjort sig känd för redbarhet och ordentligh och i övrigt är lämplig samt innehar ändamålsenlig utrustning; eller

2) den som av Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer erhållit särskilt tillstånd.

Då synnerliga skäl därtill föranleda, må Konungen meddela föreskrift som i första stycket sägs jämväl när där angiven förutsättning icke föreligger men föreskriften är oundgängligen erforderlig för att åstadkomma en av förhållandena påkallad hushållning med förnödenhet som avses i 2 § första stycket.

Om särskilda avgifter.

4 §.

För att utjämna priserna på förnödenheter av samma eller likartat slag, som införs till riket, eller på förnödenhet, som införes till riket, och förnödenheter av samma eller likartat slag, som frambringas eller tillverkas inom riket, äger Konungen, om så erfordras för att tillgodose behov av förnödenhet som avses i 2 § första stycket, föreskriva att, enligt grunder som Konungen bestämmer, i vissa fall avgift (*clearingavgift*) skall erläggas och i andra fall bidrag (*clearingbidrag*) skall utgå för förnödenhet, som införes till riket eller som frambringas eller tillverkas inom riket.

När särskilda skäl därtill äro, må förordnande som i första stycket sägs avse jämväl förråd av förnödenhet, som finnas inom riket då förordnandet träder i kraft.

5 §.

Om så erfordras för att tillgodose behov av förnödenhet som avses i 2 § första stycket må Konungen föreskriva, att viss avgift (*prisutjämningsavgift*) skall erläggas för förnödenhet, som utföres ur riket, enligt grunder som Konungen bestämmer.

6 §.

Uppstår överskott vid clearingförfarande, bestämma Konungen och riksdagen huru överskottsmedlen skola användas.

Konungen och riksdagen bestämma jämväl om användningen av medel, som inflyta genom uttagande av prisutjämningsavgift.

7 §.

Konungen äger meddela föreskrifter om restitution av och befrielse från clearingavgift och prisutjämningsavgift.

Om inlösen.

8 §.

Har Konungen på grund av knapphet eller befarad knapphet på viss förnödenhet beträffande denna meddelat föreskrift jämlikt 2 eller 3 §, må ägare av sådan förnödenhet till länsstyrelsen ingiva en till Konungen ställd ansökan om inlösen av de förråd av förnödenheten, som han innehar.

Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer skall inom trettio dagar från det ansökningen ingavs besluta, huruvida förnödenheten skall av kronan inlösas. Sker ej inlösen och har föreskrift, som jämlikt 2 eller 3 § meddelats, i betydande mån begränsat ägarens möjlighet att tillgodogöra sig värdet av förnödenheten, skall, där ej föreskriften för ägaren medfört allenast ringa men, Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer för-

na, att ägaren av förnödenheten må överlåta eller använda denna utan der av vad med stöd av 2 eller 3 § föreskrivits.

9 §.

Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer äger förordna, att inlösen av förnödenhet jämlikt 8 § skall verkställas icke av kronan utan av annan, som därtill samtyckt. Har sådant förordnande meddelats, skall vad i denna lag stadgas om kronan i tillämpliga delar gälla beträffande den, som sålunda sättes i kronans ställe.

10 §.

För förnödenhet, som jämlikt 8 § inlöses av kronan, utgår ersättning med belopp motsvarande de kostnader ägaren haft för produktion eller inköp av det inlösta partiet ävensom de utgifter han kan hava haft för forsling och lagring av partiet; dock må ersättning icke bestämmas till högre belopp än om skolat utgå, därest förnödenheten jämlikt allmänna förfogandelagen avståtts till kronan. Ersättning bestämmas av allmän lokal värderingsämnd, som omförmäles i rekvisitionslagen. Ändring i lokal värderingsämnds beslut må av kronan och enskild sakägare sökas hos riksvärderingsämnden inom tre veckor från det klaganden fick del av beslutet. Över riksvärderingsnämndens beslut må klagan ej föras.

11 §.

När ersättningsbelopp bestämts av lokal värderingsnämnd, skall, sedan tiden för överklagande gått till ända och om annat icke följer av bestämmelserna i 12 §, det fastställda beloppet eller, om nämndens beslut överklagats av den ersättningsskyldige, den del av beloppet som icke omfattas av överklagandet genast utbetalas till den ersättningsberättigade.

Har riksvärderingsnämnden avgjort ersättningsfråga skall, om annat icke följer av bestämmelserna i 12 §, ersättningen i den mån den icke tidigare äldats genast utbetalas till den ersättningsberättigade.

Fullgör ej den, som enligt 9 § satts i kronans ställe, honom åliggande skyldighet att gälda ersättning, som enligt denna lag skall utgå, är kronan liktig att på ansökan av den till ersättning berättigade genast gälda ersättningen.

12 §.

Har någon till säkerhet för fordran panträtt i förnödenhet, som inlöses av kronan, äger han, ändå att fordringen ej är till betalning förfallen, framför garen rätt att ur ersättningsbeloppet utfå sin fordran. Detsamma skall älla i fråga om den som har rätt att kvarhålla förnödenheten till säkerhet för förfallen fordran.

Ersättningsbelopp för förnödenhet, som är utmätt, skall, om borgenären et yrkar, utgivas till utmätningsmannen. Avser ersättningsbeloppet förnödenhet, som satts i kvarstad eller under skingringsförbud, skall beloppet, är part det begär, utgivas till överexekutor; och har denne att med beloppet rfara på sätt i 186 § utsökningslagen är för där avsett fall stadgat.

Om ransoneringsbevis.

13 §.

Bevis, som myndighet för reglering enligt 2 § utfärdat om rätt att förvärva eller använda förnödenhet (*ransoneringsbevis*), må icke utbjudas till avyttring mot vederlag eller mot vederlag överlåtas. Ej heller må sådant bevis mot vederlag i penningar överlämnas att användas av annan än den, för vilken beviset är utfärdat.

Har myndighet utställt legitimationskort avsett att användas vid utnyttning av ransoneringsbevis, skall vad i denna lag sägs om ransoneringsgälla även sådant kort.

14 §.

Ransoneringsbevis må icke heller utan vederlag överlätas eller mot annat vederlag än penningar överlämnas att användas av annan än den, för vilket beviset är utfärdat, i andra fall eller på andra villkor än som föreskrivas av Konungen eller myndighet som Konungen förordnar.

15 §.

Näringsidkare må icke heller utan vederlag till begagnande av annan överlämna eller ur sin rörelse uttaga ransoneringsbevis, som han mottagit i eller för rörelsen, annorledes än i den ordning och på de villkor som föreskrivas av Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer.

16 §.

Ransoneringsbevis må av myndighet, som utfärdat beviset, eller av ombud för denna myndighet återkallas, om tilldelningen av beviset föranlett oriktig uppgift eller om den, för vilken beviset utfärdats, enligt meddelade föreskrifter icke är berättigad att innehava eller begagna beviset eller om särskilda omständigheter eljest föranleda bevisets återkallande.

17 §.

Har ransoneringsbevis återkallats, skall bevisets innehavare ofördröjligen överlämna beviset till den myndighet som återkallat det eller, där annan myndighet angivits i beslutet om återkallandet, till denna myndighet.

18 §.

Har någon för vilken ransoneringsbevis utfärdats erhållit flyttningsbet till utlandet, skall han överlämna beviset till den myndighet, som utfärdat det, eller till ombud för denna myndighet. Avlider någon för vilken sådana bevis utfärdats, skall dödsbodelägare eller annan, vilken har den dödes egendom i sin vård, överlämna beviset till myndighet eller ombud som nu sagt

Om uppgiftsskyldighet.

19 §.

Det åligger envar att, i den mån Konungen eller myndighet som Konungen bestämmer det föreskriver, lämna uppgift huruvida och i vilken myckenhet han innehar förnödenhet som avses i 2 § första stycket eller, föreskrift meddelats jämlikt 2 § andra stycket eller 3 § första stycket, såd förnödenhet som avses med föreskriften.

Meddelas föreskrift jämlikt 2, 3, 4 eller 5 §, åligger det en var som yrkesmässigt frambringa, tillverkar, köper eller säljer eller i yrkesmässigt driven verksamhet använder förnödenhet som avses med föreskriften att i den mån myndighet som Konungen bestämmer det föreskriver och i enlighet med de närmare anvisningar myndigheten meddelar, föra de anteckningar angående sin rörelse som erfordras för kontroll av föreskriftens efterlevnad samt att till myndigheten eller dess ombud lämna skriftliga uppgifter angående rörelsen.

20 §.

För kontroll av riktigheten och fullständigheten av uppgifter, som införats jämlikt 19 §, är uppgiftsskyldig pliktig att på anfordran av länsstyrelse

polismyndighet eller av annan myndighet som Konungen bestämmer andahålla myndigheten eller dess ombud handelsböcker och andra afshandlingar ävensom sådana anteckningar som omförmälas i 19 § andra tycket.

21 §.

Länsstyrelse, polismyndighet och annan myndighet som Konungen bestämmer samt ombud för sådan myndighet äga för det i 20 § angivna syftet undersöka kontor, fabrik, butik, serverings- och lagerlokal, ladugård och annan lägenhet, varöver den uppgiftsskyldige förfogar.

22 §.

Vad som med stöd av bestämmelserna i 19—21 §§ inhämtats må ej yppas vidare mån än som erfordras för att vinna det med bestämmelserna avdda ändamålet.

23 §.

Har någon underlåtit att fullgöra vad enligt 17 eller 18 § åligger honom eller att fullgöra uppgiftsskyldighet, som åligger honom enligt 19 §, eller att terkomma anfordran enligt 20 § eller har någon vägrat att lämna myndigt eller dess ombud tillträde för verkställande av kontroll i fall varom i 1 § sägs, må länsstyrelse eller annan myndighet som Konungen bestämmer förelägga den försumlige lämpligt vite.

Länsstyrelse äger utdöma vite enligt denna paragraf.

Om straff m. m.

24 §.

Var som uppsåtligen saluhåller, mot vederlag utbjuder, överlåter, förvärvar, använder eller ur sin rörelse uttager förnödenhet i strid mot föreskrifter villkor, som meddelats med stöd av 2 §, dömes till dagsböter eller fängelse i högst sex månader. Till enahanda straff dömes den som uppsåtligen mbringar, tillverkar, bereder eller använder eller yrkesmässigt köper eller säljer förnödenhet i strid mot föreskrift enligt 3 §.

25 §.

Lämnar någon uppsåtligen i ärende om utfående eller återkallande av ransoneringsbevis eller i ärende om tillstånd som i 3 § sägs till myndighet eller dess ombud osann uppgift, dömes, där åtgärden innebär fara i bevisnseende, till dagsböter eller fängelse i högst sex månader.

26 §.

Var som uppsåtligen bryter mot vad i 13—15 §§ sägs eller obehörigen förfar sig eller annan ransoneringsbevis, dömes, även om beviset är falskt, till dagsböter eller fängelse i högst sex månader.

27 §.

Den som, sedan för honom utfärdat ransoneringsbevis återkallats, uppsåtligen använder beviset för förvärv av förnödenhet eller som uppsåtligen obehörigen begagnar för annan utfärdat ransoneringsbevis, dömes till dagsböter eller fängelse i högst sex månader.

28 §.

Den som uppsåtligen underlåter att fullgöra uppgiftsskyldighet varom säles i 19 §, straffes med dagsböter eller fängelse i högst sex månader. samma straff dömes den som uppsåtligen underlåter att i anteckningar

som i 19 § sägs införa uppgift, som bort i sådana anteckningar införas, underlåtenheten innebär fara i bevishänseende.

29 §.

Lämnar någon uppsåtligen vid fullgörande av uppgiftsskyldighet enligt 19 § osann uppgift eller inför någon uppsåtligen osann uppgift i sådan anteckningar som avses i 19 §, dömes, där åtgärden innebär fara i bevishänseende, till dagsböter eller fängelse i högst sex månader.

30 §.

Har brott varom förmäles i 24—29 §§ icke förövats i yrkesmässig förvärvsverksamhet eller eljest i vinningssyfte och är brottet med hänsyn till omständigheterna vid brottet att anse som ringa, dömes till dagsböter.

31 §.

Är brott som i 24—29 §§ sägs med hänsyn till omständigheterna vid brottet att anse som grovt, skall dömas till fängelse eller till straffarbete i högst två år.

Vid bedömande huruvida brottet är grovt skall särskilt beaktas, om gärningen avsett betydande myckenhet av förnödenhet eller av ransoneringsbevis eller om gärningsmannen begagnat vilseledande bokföring eller gärningen eljest varit av särskilt farlig art.

32 §.

Förövas gärning som i 24—29 §§ sägs av oaktsamhet och är ej oaktsamheten med hänsyn till omständigheterna att anse som ringa, straffes med dagsböter.

Är brottet grovt, dömes till fängelse i högst ett år eller dagsböter.

33 §.

Var som uppsåtligen eller av oaktsamhet underlåter att efterkomma anfordran enligt 20 §, dömes till dagsböter eller fängelse i högst sex månader.

34 §.

Bryter någon uppsåtligen eller av oaktsamhet mot vad i 22 § är stadgat, dömes, där han ej för brottet är underkastad ansvar enligt allmän strafflag, till dagsböter eller fängelse.

35 §.

Åsidosätter näringsidkare vid omhänderhavande utav rörelsens förråd av förnödenhet, beträffande vilken reglering genomförts med stöd av 2 eller 3 §, eller utav ransoneringsbevis, som i eller för rörelsen mottagits, d omsorg, som av honom skäligen kan påfordras, och kan han till följd därav icke redovisa förrådet eller bevisen i den ordning som må hava bestämt dömes till dagsböter. Den som är anställd hos näringsidkare dömes även till dagsböter, därest han vid omhänderhavande som nyss sagts åsidosätter den omsorg som av honom skäligen kan påfordras och näringsidkare till följd därav icke i vederbörlig ordning kan redovisa förrådet eller bevisen.

Vad i första stycket är stadgat i fråga om ransoneringsbevis skall o gälla anteckningar som i 19 § omförmälas eller andra handlingar, vilka samband med reglering som förut sagts skola upprättas enligt föreskrift myndighet.

36 §.

Har mot näringsidkare som driver handel med eller i sin rörelse använde förnödenhet, beträffande vilken reglering genomförts med stöd av 2 §, å väckts för brott varom i 24—29 §§, 31 § eller 32 § andra stycket förmäle

har han genom brottet i väsentlig mån åsidosatt föreskrift eller villkor, om meddelats enligt 2 §, må myndighet som Konungen bestämmer meddela förbud för honom att i rörelsen saluhålla, överlåta eller använda sådan förnödenhet som brottet avsåg. I den mån särskilda förhållanden därtill föranleda må förbud som nyss sagts utsträckas att gälla jämväl andra förnödenheter, beträffande vilka reglering genomförts med stöd av 2 §.

Avsåg brottet förnödenhet, beträffande vilken reglering genomförts med stöd av 3 §, och har näringsidkaren genom brottet i väsentlig mån åsidosatt föreskrift enligt samma paragraf, må, i den mån särskilda förhållanden därtill föranleda, förbud som i första stycket sägs meddelas honom med avseende å förnödenhet, beträffande vilken reglering genomförts med stöd av 2 §.

Ogillas åtalet eller upphäves fällande dom av högre rätt, skall förbudet omedelbart hävas av den myndighet som meddelat förbudet.

37 §.

Förbud som i 36 § sägs består så länge med stöd av 2 § genomförd reglering gäller för den förnödenhet förbudet avser eller tills förbudet dessförinnan upphäves.

38 §.

Den som uppsåtligen saluhåller, överlåter eller använder förnödenhet i strid mot förbud varom förmäles i 36 §, dömes till dagsböter eller fängelse.

Är brott som i första stycket avses med hänsyn till omständigheterna vid brottet att anse som grovt, skall dömas till fängelse eller straffarbete i högst två år. Vid bedömande huruvida brottet är grovt skall särskilt beaktas, om gärningen avsett betydande myckenhet av förnödenhet.

Förövas gärning som i första stycket sägs av oaktsamhet och är ej oaktsamheten med hänsyn till omständigheterna att anse som ringa, straffes med dagsböter. Är brottet grovt, dömes till fängelse i högst ett år eller dagsböter.

39 §.

Den för vilken förbud enligt 36 § meddelats är berättigad att få förnödenhet, som omfattas av förbudet och som han innehar vid delgivningen v detta, inlöst genom den myndighets försorg som meddelat förbudet. Härvid skola bestämmelserna i 9—12 §§ äga tillämpning.

40 §.

Husbonde ansvarar för brott varom förmäles i 24—29 och 31—33 §§ samt §, som begås av hans husfolk eller i hans arbete antagen person, liksom ore brottet begånget av honom själv, där brottet skett med hans vetskap och vilja.

41 §.

Har någon förövat gärning, som enligt 24—32 §§ eller 35 eller 38 § är elagd med straff, skall, där ej särskilda förhållanden till annat föranleda, gendom eller ransoneringsbevis, som i samband med gärningen mottagits eller som olovligen saluhållits eller utbjudits till avyttring mot vederlag, eller förnödenhet, som genom gärningen undanhållits eller olovligen använts eller, där föreskrift meddelats enligt 3 §, olovligen frambringats, tillverkats, beretts eller använts, förklaras förverkad till alla delar eller, om synnerliga skäl därtill giva anledning, till allenast viss del. Utgjordes egendomen av annat än penningar och finnes den ej i behåll, skall i stället värdet förklaras förverkat. Äger eller innehar gärningsmannen ytterligare förråd av förnödenhet som gärningen avsett, må jämväl efter ty skäligen prövas sådana för-

råd förklaras förverkade. Föreligger särskild anledning därtill, må ä förråd av andra förnödenheter, beträffande vilka reglering genomförts m stöd av 2 eller 3 § och som ägas eller innehavas av gärningsmannen, förkla ras förverkade.

Förklaras förnödenhet förverkad, skall jämväl emballage eller kärl, vari den förvaras, förklaras förverkat.

42 §.

Förverkat gods skall försäljas mot skälig betalning och under iakttagan- de av de föreskrifter, som må gälla för överlåtelse av förnödenhet av det slag varom fråga är.

Har beslag lagts på egendom, som kan antagas bliva förverkad, och är den underkastad förskämning eller snar förstörelse eller annan nedgång i värdet, må den genast försäljas under iakttagande av bestämmelserna i första styc- ket, och skall så alltid ske om ägaren begär det. Uppskattas egendomens vär- de till etthundra kronor eller mera och har ej försäljning påkallats av äga- ren, skall dock tillstånd till försäljningen sökas hos den domstol, som har att upptaga frågan om egendomens förverkande. Domstolen må utan äga-rens hörande meddela beslut om egendomens avyttring.

Köpeskilling, som influtit vid avyttring enligt föregående stycke, skall intill dess frågan om förverkande blivit slutligen avgjord mot ränta in- sättas i bank.

43 §.

Brott varom förmäles i 34 § må ej åtalas av allmän åklagare utan att målsägande angivit det till åtal. Skall brottet straffas efter allmän strafflag, gäller vad där stadgas i fråga om rätt till åtal.

Åtal för brott som avses i 35 § må väckas allenast efter anmälan eller medgivande av myndighet som Konungen bestämmer.

44 §.

Värdet av förverkad egendom tillfaller kronan.

Särskilda bestämmelser.

45 §.

Klagan över beslut, som annan myndighet än domstol meddelat i fråga om tillämpning av denna lag, skall föras genom besvär inom tre veckor från det klaganden erhöll del av beslutet och i den ordning som är bestämd för överklagande av myndighetens beslut; dock skall klagan över beslut, som meddelats beträffande tillämpning av 36 eller 37 §, föras hos Konungen. Utan hinder av däröver förd klagan skall myndighetens beslut lända till efterrättelse, om ej annorlunda förordnas.

46 §.

Konungen äger meddela bestämmelser om delgivning, genom kungörelse eller annorledes, av föreskrift varom stadgas i 2—5 §§ så ock i övrigt med- dela de närmare bestämmelser, som må erfordras för tillämpning av denna lag.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1954.

Genom denna lag upphävas lagen den 5 juni 1942 (nr 298) om förbud i vissa fall mot handel med ransonerade varor, lagen den 5 juni 1942 (nr 302) om straff för överträdelser av vissa ransoneringsförfattningar, kungö-

Isen den 21 mars 1941 (nr 200) angående särskilda legitimationskort för
rhållande av inköpskort för ransonerade varor, m. m., kungörelsen den 16
januari 1942 (nr 10) angående återkallande av inköpskort m. m. och kungörelsen den 17 juni 1943 (nr 405) med vissa bestämmelser angående hand-
delen med ransonerade varor, m. m.; dock att vad i kungörelsen den 17 juni
1943 stadgas i fråga om tystnadsplikt samt vad i de upphävda författning-
arna i övrigt stadgas i fråga om brott begångna under författningarnas giltighetstid skall äga tillämpning även efter den 30 juni 1954.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera
visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill
bekräfta låtit.

Stockholms slott den 26 maj 1954.

GUSTAF ADOLF.

(L. S.)

(Handelsdepartementet.)

JOHN ERICSSON.

